

той ми се изсмѣ: „Ти луда ли си? Какво приказвашъ? Я си иди, поспи си, да ти се избистри главата“. Азъ заплакахъ. Боехъ се, ала все пакъ не мислѣхъ, че така ще ми каже. Той ме гледа какъ плакахъ и не продума дума, скритъ задъ единъ вестникъ, докато станахъ да си отида. Колко пжти ходихъ и после при него, колко пжти, съ сълзи на очи, го молѣхъ да се смили надъ мене и за детето. Той все ме отпращаше, почна и да ме заплашва. Но азъ все мислѣхъ: може пъкъ, като се роди детето, той да се вчовѣчи.

— Въ това ми бѣ надеждата, съ нея живѣехъ, затова решихъ да търпя и дочакамъ раждането, съ жаръ продума подсждимата. — За да не се забелязва, когато залича, почнахъ да се стѣгамъ, презъ кръста съ поясъ. И презъ всичкото време не съмъ помислила да го убивамъ. Кълна се предъ Бога за това! Не знаехъ какво ще правя, но не мислѣхъ. И когато се роди, на седмия месецъ, тояденъ, помня, имаше хоро на мегдана, и тогава не мислѣхъ. Повихъ го въ парчета отъ една стара риза, загърнахъ го въ бабиното кожухче и когато можахъ да стана, облѣкохъ се да излѣза. Дошло бѣ време да приказвамъ съ баща му. Огидохъ при него. Разправихъ, плакахъ. Молихъ го. Какво не му приказвахъ само. Той пребледнѣ, но остана непреклоненъ. Най-после, като ме избута да си ходя, хвана ме злоба и съ злоба му рекохъ: — „Ти ме погуби, но и азъ ще ти го върна. Има сждъ, ще ида при сждията“. Тогава той се засмѣ и извика: „Иди, иди глупачко! Не знаешъ ли, че сждията е интелигентенъ човѣкъ, а и азъ съмъ интелигентенъ! Иди“. И така, съ лошъ смѣхъ затвори вратата следъ мене. А пъкъ азъ се уплашихъ отъ тази дума, господинъ сждия, много се уплашихъ. . .